

Folk, der ønsker Fredningstiden begrænset, ræsonnerer som saa: Faar vi Lov til at fiske Laks og Ørred til den 10. November, faar vi et større Udbytte. Men hvem garanterer, at de faar et større Udbytte? Hvis de faar Lov til i en Aarrække at udrydde drægtige Laks og Ørred i de ti Dage, vil da Chancerne for at fange flere og flere Fisk blive større med Aarene? Nej, tværtimod. Da det er de drægtige Fisk, der er belavede paa at formere Fiskearten, ligger det langt nærmere at antage, at vi ved at tillade Fiskeri blot i de ti Dage forringe Chancerne for Fornyetelsen af Fiskebestanden, saaledes at den Mængde af Laks og Ørred, som der er Mulighed for at fange en Brøkdæl af, naar der er gaaet 2—3—20 eller nogle hundrede Aar — Danmark eksisterer da forhaabentlig endnu —, vil blive mindre og mindre. Derfor er det min Overbevisning, at ved det Ændringsforslag kommer vi ind paa en rent forkert Vej, idet vi derved i Princippet vil forringe Lovgivningen. Skulde der ændres noget paa dette Punkt, burde Ændringen gaa ud paa at flytte Fredningstiden langt frem i Tiden, thi allerede i Oktober Maaned er store Mængder Laks og Ørred drægtige og gaar op i ferske Vande, og en Del af dem vil naturligvis blive fanget, naar Fredningstiden først begynder 10. November. Det skal jeg imidlertid paa Sagens nuværende Standpunkt slet ikke stille Forslag om, men jeg vil blot gøre det høje Ting opmærksom paa, at staar man overfor Valget mellem Fredningstid fra 1. November eller Fredningstid fra 10. November bør man, for at der kan blive Fremskridt i Loven paa dette Punkt, ubetinget stemme for Fredningstid fra 1. November.

Nu kunde man sige: Ja, men denne Betragtning er i Strid med Lovforslagets hele Hensigt; man kunde paastaa, at Lovforslaget netop gaar ud paa at fremme Enkeltmands Interesser paa hele Samfundets Bekostning, idet man har bøjet sig for Krav der og der fra. Saaledes forholder det sig imidlertid aldeles ikke. Vi kan blot slaa op paa selve Betænkningens Side 2 og læse, hvad Ordføreren siger. Han siger, at Staten er den egentlige Ejer af alle Fiskepladser i vore Farvande med Undtagelse af de Steder, hvor man ved Dokumenter har sikret Fiskeretten for Enkeltmand. Hvad vil det sige? Ja, naar Staten maa betragtes som egentlig Ejer af alle Fiskepladser i vore Farvande, er den selvfølgelig ogsaa at betragte som egentlig Ejer af alle de værdifulde Dyr og værdifulde Planter, der findes paa disse Steder. Og derved viser jo Betænkningen tydeligt nok,

at er der endelig en Konflikt mellem Enkeltmand og Samfundet, bør i Kraft af hele Grundlaget for denne Lov Samfundets Interesser gaa forud for Enkeltmands. Dertil kommer, at i dette specielle Tilfælde er der i Virkeligheden slet ikke nogen Konflikt, ret beset, fordi disse Fiskere, disse Enkeltmænd, der ønsker Fredningstiden skudt ud, saaledes at den først begynder den 10. November, utvivlsomt arbejder i Strid med deres egne velforstaaede Interesser. Thi hvis de blot har Taalmodighed og ligesom det øvrige Samfund kan vente med at faa Udbyttet til næste Aar eller næste Aar igen o. s. v., vil de faa et bestandig stigende Udbytte. Skal vi endelig imødekomme Enkeltmands Interesser i denne Sag, bør vi meget hellere gøre det paa den Vis, at der stilles en betydelig større Sum til Raadighed for en rational Udplantning af Fiskeyngel. Hvad dette angaar, er der jo et lille Fremskridt i det foreliggende Lovforslag, idet der bestemmes, at der skal stilles en Sum paa 30,000 Kr. til Raadighed til Udplantning eller Indplantning — hvad man vil kalde det — af Fiskeyngel. Jeg vilde imidlertid være glad, dersom Udvalget vilde tage under Overvejelse eventuelt ved tredje Behandling at stille et Ændringsforslag, saaledes at vedkommende Paragraf kom til at lyde paa, at der stillede mindst 30,000 Kr. aarlig til Raadighed, saaledes at det blev tydeligt og klart, at denne Sum, 30,000 Kr., er et Minimum. Jeg mener, at det vilde være i Samfundets i høj Grad velforstaaede Interesse, om man i Stedet for at bevilge 30,000 Kr. til dette Formaal bevilgede 50,000 Kr., 100,000 Kr. eller saa meget, som man stillede Krav om ude omkring fra, fra Landets forskellige Egne, thi de Penge, der bruges paa denne Maade til Indplantning af Fiskeyngel, giver store Renter og skal nok komme igen.

Samtidig med, at jeg gør dette gældende, tør jeg maaske gøre det høje Ting opmærksom paa, at ligesom den Erkendelse er fremme, at det er Staten, der er den egentlige Ejer af de Rigdomme, der er i vore salte Vande, er ogsaa den Anskuelse, at Staten er Ejer af de Rigdomme, der er i de ferske Vande, efterhaanden ved at trænge frem. Det kommer frem tydeligt og klart i Udtalelser i Ferskvandsfiskeribladet, hvor den sagkyndige i disse Spørgsmaal, Magister Otterstrøm, aldeles tydeligt siger om denne Sag — jeg maa maaske have Lov til at oplæse nogle faa Linier —: „Det er paa Tide, at det bliver gjort op, hvad Staten egentlig ejer af Fiskerirettigheder, og at der bliver sørget for, at disse ikke for-